

OBOUSTRANNĚŠ PROHRANĚ BOJ

ĀšterĀ½, 01 duben 2008

KdyĀ¾ byla štĀĀ^ata ještĀ malá, brala jsem je kaĀ¾dý den na procházku, jen tak navolno. Šli jsme vĀ¾dycky po lesní cestĀ kolem srubu našeho souseda Willyho a pak dál na MedvĀdí potok, kde se vĀ¾dycky vrhla do vody s takovou vervou, Ā¾e jsem byla i já mokrá od hlavy k patĀ.

ObĀas se mi ztratila na chvíli z oĀi, ale já jsem vĀdĀla, Ā¾e kdyĀ¾ zavolám, tak se všichni pĀ™iĀ™ití jako srubu budu mít co dĀlat, aby mne neporazili. Ten den jsem vzala Barunku, Kalusku a Baldiho. VĀ¾dycky беру dvĀ štĀĀ^ata jednoho dospĀlého psa jako vrchní dohled. Za chvíli byli všichni v trapu. Zavolala jsem na nĀ, ale smršĀ se nekonala, pĀ™ibĀhla jenom Kala. Barunku a Baldiho jsem slyšela odnĀkud zuĀ™ivĀ štĀkat. Kala bĀĀ¾ mne, ĀumĀĀek obracela nahoru, jako by chtĀla Ā™ict: "Vidíš. já jsem taková hodná holĀiĀka, já jsem s tebou, ale kde jsou ti druzí darebáci? Ā¾e jsem jenom já tvĀj milĀĀek?" Ujistila jsem ji, Ā¾e to tak je, ale pĀ™idala jsem do kroku. Za zatĀkou jsem uvidĀla Baldyho a Báru. NevidĀla jsem na tu dálku dobĀ™me, ale pĀ™ece jen jsem mĀla pocit, Ā¾e tam nejsou dvĀ ale tĀ™i zvíĀta! A dvĀ se o to tĀ™etí pĀ™etahovali. To uĀ¾ jsem utíkala co jsem mohla a jen jsem doufala, Ā¾e to nemyslím, Ā¾e tĀ™eba jenom potkali dalšeho psa a teĀ se rvou... KdyĀ¾ jsem je uvidĀla, tak jsem jen zalapala po dechu jsem se pĀ™esnĀ tohoto obĀvala, ale skutečnost byla daleko horší neĀ¾ moje pĀ™edstavy. SkoĀili na dikobrazí. Celé ĀumĀky mĀli plnĀ zabodaných ostnĀ, ale jak... to si nedovede nikdo pĀ™edstavit. Sami vypadali jako dikobrazí. Ten chudák, co ho napadli, jen leĀel na zemi, dodĀlával a strašnĀ funĀl. Psi se váleli kaĀ¾dý po jedné jeho stranĀ a s kĀuĀením si packama snaĀili sdírat ostny z ĀumĀku. Kala si taky zkusmo kousla, ale zjistila, Ā¾e to není nic moc pĀ™ijem a tak toho nechala. Ta vyvázla nejlépe, snad mĀla jen 15 ostnĀ, ale Baldi a Barunka, to se nedalo poĀítat. Panicky jsem na nĀ zaĀala jeĀet a hnala je domĀ. Na Baldyho, aby šel, jsem musela vzít prut, aby se pohnul... Byl to bĀh docela pĀ™ijatelny - ĀasovĀ tak na olympiádu. Byla jsem asi kilometr od domĀ a celou cestu jsem jen zoufale Ā™vala: "Kennedyyyy Kennedyyyyyy!!!!!!!" Ten v hrĀze, co se stalo, uĀ¾ nám bĀĀel naproti s kleštĀma. A tak se zaĀalo operovat. Dikobrazí ostny nejsou Ā¾ádná legrace. Baldi jimi mĀl oĀi úplnĀ obkrouĀené, byl to zázrak, Ā¾e o Ā¾ádné nepĀ™iš a jazyk mĀl jak polštĀ™ek na jehly, oba plno ostin v puse, pod jazykem, podél zubĀ, v horním patĀ™me, pĀ™ímo v noze... ou! Ostny jsou asi 6 cm dlouhé, nĀkteré byly zaraĀeny úplnĀ celé. Nejhorší na nich je, Ā¾e mají mikroskopické zpĀtné háĀky a proto se špatnĀ vyndávají, rukou to nejde vĀbec, jen kleštĀ a pinzeta a vší silou. NebezpeĀí je v tom, Ā¾e pomocí tĀch háĀkĀ a pohybu svalĀ se zatahují hloubĀji do tĀla a tak osina vraĀená do nohy ruce vylézt po nĀkolika mĀsících nĀkde v zádech, pokud má pes štĀstí a nezasáhne mu Ā¾ádný ĀivotnĀ dĀleĀitý oči. PrvnĀ rychle aspirin, ten trošku snad zmírní bolesti, ale nic moc.. "Baldi" peskovala jsem ho, "tĀm štĀĀ^atĀm se nedivím, ale podívej se na sebe, copak tohle dĀlá chytřej dospĀlej pes?" Zajímavé bylo, Ā¾e všichni drĀ¾eli. Nejsme jim ani náhubek, nezavázali ĀumĀky. PĀ™esto ani jeden se nesnaĀil po nás rafnout, jen pofĀukávali a drĀ¾eli. Muselo je to strašnĀ bolet. Pracovali jsme na psech oba dva, já jsem dĀlala ty povrchnĀjší a Kennedy ty, co byly vraĀené hluboko. Bylo to nekoneĀné... skonĀili jsme ve tĀ™i ráno. Ā¾ pak jsme šli se podívat na dikobrazí. Byl uĀ¾ mrtvý, mĀl rozkousnutou hlavu. A i kdyĀ¾ dikobrazí maso chutná dobĀ™me, pĀ™ece jenom si takový lov radĀji provĀ odpuštím. Polárka